

1

De stad trekt de schouders krom en huivert onder het eindeloos neergeselende hemelwater. Voor de zesde achtereenvolgende dag ligt er een emanciperende natte lijkwade op gebouwen, torens, straten, voertuigen en mensen. Een permanent filmpje water, van alles bedekkende troosteloosheid.

De goten en de afvoerputten kunnen de onafgebroken waternvloed niet meer verwerken. Het water stroomt op volle kracht gorgelend langs de afvoergaten en voert drijvend afval mee op zijn zoektocht naar een eindbestemming.

Het peil in de grachten stijgt, terwijl de regen vrijwel onafgebroken blijft neervallen Af en toe even afgewisseld door een korte, droge periode. Dat duurt steeds maar kort en daarop vallen de druppels weer met kracht te pletter op de doorweekte straatstenen en het asfalt.

De eigenaar van de groentewinkel die knollen, wortelen en een voorraad aardappelen in de kelder onder de winkel bewaart, kijkt af en toe omhoog. Hij is ook onderdeel geworden van de natte troosteloosheid en vervloekt de regenvloed. Hij laadt zakken zand uit zijn bestelauto, terwijl het hemelwater in zijn nek loopt. De gracht waaraan zijn winkel is gevestigd, ligt er verlaten bij.

‘Au, verdomme.’ Hij kreunt zacht terwijl hij een koude windvlaag negeert en een gevulde zandzak neerlegt. Hij mompelt nogmaals een vloek. Onwillekeurig kijkt hij naar boven waar zijn vrouw ergens achter het verlichte raam in hun woning verblijft. Ze houdt niet van vloeken. Dat is dan ook het enige waarin ze hem nog wel eens corrigeert. Terwijl hij kijkt, herinnert zijn pijnlijke rug hem eraan dat hij

al een leven lang kratten groente en zakken aardappelen sjouwt.

‘Slijtage in de L vijf,’ zei de orthopeed, en die had er tenslotte voor gestudeerd. ‘Spieren versterken, eventueel pijnstillers, maar verder is er weinig aan te doen.’

Nou, dat wist hij dan ook weer. Hij begint hijgend van de inspanning met de zakken van plastic de ingang naar de kelder af te sluiten in de hoop zijn voorraad te beschermen. Een auto rijdt snel voorbij, met mechanisch aandoende bonkende speakers.

‘Dat noemen ze ook nog muziek tegenwoordig,’ mompelt hij en herinnert zich de woorden van zijn vader toen hij naar de Beatles luisterde; *Der zit geen begin of end an*. De wagen spat een waaier van water in zijn richting. Alsof dat nog iets uitmaakt, denkt hij cynisch, terwijl het monotone gebonk om de hoek verdwijnt.

De regen, de loodgrijze luchten en de diepere avondduisternis dragen alleen nog maar meer bij aan zijn sombere kijk op het leven. Dat leven bevindt zich al sinds enkele jaren in een neerwaartse negatieve spiraal. Hij zou niet eens meer weten hoelang al. Soms denkt hij angstig aan het moment waarop de bodem bereikt wordt. Als er een bodem is, tenminste. Er is niets om met een accepterende berusting naar terug te kijken en al helemaal niets om naar vooruit te kijken, behalve dan naar verdere aftakeling. Halverwege de zestig is hij, nog steeds getrouwd, al weet hij al lang niet meer waarom. Saar is in haar huidige verschijning zelfs geen vage afspiegeling meer van de vrolijke, optimistische schoonheid die ze in hun beginjaren was. Dat is normaal en begrijpelijk, want niets is blijvend, weet Ferdi. In een even vruchteloze als vergeefse poging om zijn chronische somberheid wat te verlichten heeft hij zich enige tijd in filosofie

verdiept. Tot hij erachter kwam dat filosofie geen antwoorden heeft, en wel steeds meer nieuwe vragen opwerpt. De laatste tijd dacht hij wel eens dat bepaalde aspecten van het leven misschien iets begrijpelijker werden, iets van hun massiviteit verloren. Dat verklaart alleen niet waarom Saar een sober, bewust beperkt gehouden parallelleven naast het zijne leeft, waar hij alleen nog via vaste praktische huis-tuin en keukenpatronen deel van uitmaakt. Zonder wederzijds nog enige verbinding uit te stralen en te voelen. Ze zijn inmiddels compleet uit elkaar gegroeid. Hij kan geen moment of reden meer aanwijzen waarop en waarom dat uiteengroeien begonnen is. Hun kinderen wonen buiten de stad, als je in het geval van hun zoon tenminste van wonen kan spreken.

Intussen legt hij met een kreun van inspanning de volgende zandzak op de stapel. Alleen hun dochter Marike neemt op de verjaardagen van Ferdi en Saar nog contact op, of komt incidenteel wel eens langs. Duidelijk met steeds meer tegenzin, bedenkt Ferdi met spijt. Er komt ook een gedachte aan zijn zoon op, maar die verdringt hij met alle kracht. Over hun zoon wordt tegenwoordig zo weinig mogelijk nagedacht en er wordt al helemaal niet over gesproken. De sfeer bij hen thuis nodigt de laatste jaren ook niet uit tot bezoek. Marike trok in het verleden iets meer naar haar vader, maar Ferdi heeft zich hier in de loop der jaren steeds meer voor afgesloten. Hij vindt zichzelf een redelijk goede groenteman, een slechte vader, een waardeloze opa en een nog waardelozer echtgenoot. Een mislukte familieman. Marike heeft een ...